

Seivästallista kannattaa ottaa mallia

Lajirakkaus on siirtynyt isältä pojalle tai äidiltä tyttäreille tai ihan kuinka vaan. Tutut sukunimet valtaavat joka tapauksessa lajien kärkitilat jopa entistä tiiviimmin. Ja vanhat mestarit kannustavat sekä vähän opastavatkin kentän laidalla.

No eihän tässä mitään uutta. ”Lintubongarin” poika nähdään jo ennen teini-ikää kiikarit kaulassa ja niin edelleen. Lapselle vanhemmat ovat esikuvia, luoja kiitos tai sitten ei!

Täysin en ole saanut selville perustetun Seivästalli ry:n syntymissyitä, mutta hyviä tuulia ei ole ainakaan kytätty, vaan toiminta on aloitettu ihailtavalla ryminällä.

Sain olla kutsuttuna seiväshyppyn Hall of Fame -tilaisuudessa loppiaisen jälkeisenä lauantaina Pajulahden ruokasalissa. Lyhyesti todeten nautin joka hetkestä jopa sen verran rutkasti, että olen vieläkin ylpeillen purkanut mielihyvääni monelle urheilua seuraavalle.

KUNNIANOSOITUKSEN saivat Antti Kalliomäki ja Aulis Kairento. Rima on pysynyt hyppääjillä korkealla, ja niin on myös korkean kynnys päästä Hall of Fame-kerhoon.

Seivästallin puheenjohtaja on Antti Kalliomäki. Ttehomiehinä puurtavat Raimo Eskola ja toinen Raimo eli Pusa. Hallituksessa istuu muun muassa Erkki Mustakari, joka on viihtynyt viime vuodet F1-varikoilla.

Tallin tavoitteena on vaalia lajin perinteitä, jakaa avoimesti kokemuksia ja tukea hyppääjiä, jotka eivät ole SUL:n korkeimmissa valmennusryhmissä.

Jo alkuvauhdin aikana talli on osoittanut toimivuutensa järjestämällä 15 hyppääjälle valmennusleirin yöspitoineen.

Seivästalli on oiva esimerkki, mitä merkitsee lajiylpeys/-rakkaus. Erityisesti huoli lajin jatkuvuudesta jakamalla henkistä kuin aineellistakin tukea on esimerkiksi kelpaava. Lajien takavuosien osaajat voivat järjestää muutakin kuin illanistujaisia.

Tietysti askelmerkit pitää olla Suomen Urheiluliiton kanssa yhtenevät ja kitkeä orastavat kuppikunnat. Nyt liekki palaa ja lämmittää. Tunne on vahvasti läsnä.

Viiden metrin kerholaiset palkitaan Pentti Nikula -mitalilla. Kaikkiaan tämän korkeuden

on ylittänyt 133 suomalaista. Sekin on sitä kuuluisaa ”rispektiä”.

Vastaavia kerhojen ”perustamisia” tarvittaisiin muissakin lajeissa. Korkeushyppäyssä raja olisi miehillä 209 ja naisilla 180. Ai, miksi juuri 209? Eikö J. Mäkelän ennätys ole sentin heikompi!

VETERAANIE Urheiluliitto vaihtoi nimekseen vuosi sitten Suomen Aikuisurheiluliitto. Kauniisti todeten uusi nimi ei ole aivan onnistunut.

Nyt on myös ollut puhetta yli 30-vuotiaiden yleisurheilutoiminnan siirtymistä totaalisesti SUL:n siipien alle. Kuulun siihen laajenevaan ryhmään, joka liputtaa asian puolesta.

Kun 70-luvun lopulla veteraanitoiminta laajeni, sen seurauksena veteraanien järjestäytymiselle tuli paineita. Toki jo silloin ”veteraanit” olisivat voineet toki jatkaa kilpaurheilua omissa seuroissaan.

Valitettavasti urheilupolitiikka oli voimissaan, ja siksi perustettiin veteraaniseuroja, joilla ei ollut napanuoraa sen paremmin svulliin kuin tulliinkaan. Vanhoilla seuroilla oli myös vahva ennakkokäsitys varttuneimpien kilpailutoiminnasta. Monen mielestä riitti, kun järjestettiin tonnivitonen miehet kolmevitosille, C- luokkalaisille ja luokattomille.

Kun TUL:n seurat liittyivät 1994 SUL:n jäseniksi, aika olisi jo silloin ollut sulautumiselle kypsä. Parikymmentä vuotta on jähkailtu, joten olisi aika toteuttaa SUL:n visio: vauvasta vaariin. Parempi myöhään kuin silloinkaan! Vai mitä Vesa!

SAIN kuulla paljon herskyviä juttuja seivästallin tapahtumassa. Ikärakenteeni vuoksi tietysti parhaimmat jutut eivät jääneet kuin hetkeksi muistilokeroon. Eipä tuo ihme, kun aamulla käyn hiilaamassa hammasharjaani varmistaakseni, onko se kostea vaiko kuiva!

Tässä pari juttua:

Aituri Arto Bryggare tuli paikalle ja kätteli mestari Eeles Landströmiä.

– Koska Sinä olet alkanut hypätä seivästä? Eeles vastasi tervehdykseen.

Antti Kalliomäki totesi Eelekselle, että Sinähän olit ensimmäinen valmentajani

– Jos olisin ollut myös viimeinen, olisit hypännyt korkeammalta, Eeles vastasi.

Eeles opiskeli jenkkilässä ja hänet oli valittu muun muassa yliopiston yleisurheilujoukkueen kapteeniksi.

Kestävyysjuoksua harrastava opiskelijakaveripurnasi päätöksestä..

– En ymmärrä miksi seiväshyppääjä on kapteenimme?

– Minä ymmärrän, kuittasi Eeles.

Eeleksen ollessa Rosenlewin sosiaalipäällikkö hän palkkasi lupaavan seiväshyppääjän Antti Kalliomäen kesätöihin. Sopiva duuni oli rakentaa Eeleksen vaalimainoksille taustalevyt ja varret.

Eeleksen vaalimainos oli ”Eeles on ehdokkaasi!”

– Siikaisissa oli tuhrittu mainostani ja siinä luki: Eeles on aasi!

– Onneksi oli niin pieni kunta ja vähän äänestäjiä. Pääsin eduskuntaan.

Eeleksellä oli omat käsityksensä tuhrijasta. Antti ei ainakaan vielä ole tunnustanut.

JARMO HAKANEN

Eeleksen ihailija,

SUL:n liittovaltuuston puheenjohtaja